

... alebo o tom, že aj Evanjelium môže ísť ak nie cez žalúdok, tak ruka v ruke s ním.

BOŽIE SLOVO:

(Sk 4, 32-37)

Čítanie Skutkov apoštolov: *Množstvo veriacich malo jedno srdce a jednu dušu. A nik z nich nehovoril, že niečo z toho, čo mal, je jeho, ale všetko mali spoločné.* ³³ *Apoštolí veľkou silou vydávali svedectvo o zmrtnýchvstani Pána Ježiša a na všetkých spočívala veľká milosť,* ³⁴ *ved' medzi nimi nebolo núdzneho, lebo všetci, čo mali polia alebo domy, predávali ich, a čo za ne utížili, prinášali* ³⁵ *a kládli apoštolom k nohám, a rozdeľovalo sa každému podľa toho, kto ako potreboval.* ³⁶ *Aj Jozef, ktorému apoštolí dali meno Barnabáš, čo v preklade znamená Syn útechy, levita, rodom Cyperčan,* ³⁷ *mal roľu, predal ju a peniaze priniesol a položil apoštolom k nohám.* Počuli sme Božie slovo.

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, katechézy / úvahy č.: 253, 281, 340, 490)

Minule nás Svätý Otec varoval, aby sme nezostali len pri pozemských a viditeľných veciach a nezmenili Cirkev na nejakú len pomáhajúcu sociálnu organizáciu. Dnes nás ale upozorňuje na opačný extrém: aby sa totiž Cirkev v našom podaní nestala „gnostickou“, netelesnou, odtrhnutou od života a ľudí, existujúcou iba v kostole, v slovách, ideách, obrazoch, obradoch a modlitbách. Píše: „Evanjelizovať znamená sprítomňovať vo svete Božie kráľovstvo. Chcel by som sa podeliť o svoje starosti týkajúce sa sociálneho rozmeru evanjelizácie, lebo ak sa tento rozmer náležite nespresní, je tu riziko, že autentický a integrálny význam evanjelizačného posolania bude zdeformovaný. Kerygma má neoddeliteľný sociálny obsah: v samotnom srdci evanjelia nachádzame spoločenský život i starosť o druhých. Obsah prvého hlásania má okamžité morálne dôsledky, v ktorých centre je milosrdná láska. Vyznávať, že Boží Syn vzal na seba naše ľudské telo, znamená, že každá ľudská osoba bola pozdvihnutá k samotnému srdcu Boha. Vyznávať, že Ježiš za nás vylial svoju krv, nám bráni, aby sme čo len zapochybovali o bezhraničnej láske, ktorá zušľachtľuje každé ľudské bytie. Vykúpenie má sociálny rozmer, pretože „v Kristovi Boh nevykúpil len jednotlivú osobu, ale aj vzájomné vzťahy medzi ľuďmi“. Vyznávať, že Duch Svätý je činný vo všetkých ľuďoch, znamená uvedomovať si, že on sám chce byť súčasťou každej ľudskej situácie a všetkých spoločenských vzťahov. tajomstvo Trojice nám pripomína, že sme boli stvorení na obraz Božieho spoločenstva, a práve preto nemôžeme vlastné naplnenie ani spásu dosiahnuť len sami od seba. V srdci evanjelia nachádzame intímne spojenie medzi evanjelizáciou a pomáhaním človeku, ktoré sa musí nevyhnutne prejaviť a rozvíjať v celej evanjelizačnej činnosti. Prijatie prvého ohlasovania, ktoré nás pozýva, aby sme sa nechali milovať Bohom a aby sme ho milovali láskou, ktorú nám on sám prejavuje, vyvoláva v živote človeka a v jeho činnosti prvú a základnú reakciu: túžiť, snažiť sa a mať na srdci dobro druhých“ (EG 176-178, krátené).

Pripomeňme si úvodné slová dnešnej katechézky zo Skutkov Apoštolov! Všimli ste si, akú dôležitosť dáva Lukáš práve tomuto ‚sociálnemu rozmeru‘ ranej Cirkvi? V podstate mu venuje najviac priestoru! Zmieňuje Eucharistiu, modlitbu, bratské spoločenstvo, ale v oboch opisoch ranej Cirkvi v Jeruzaleme venuje najviac priestoru tomuto: nebolo medzi nimi núdzneho, pretože všetko mali spoločné a so všetkým sa delili! Neskôr Ján bude znovu opakovať dookola tento jeden znak ako pre Cirkev rozhodujúci, napríklad tu: „Milovaní, milujme sa navzájom, lebo láska je z Boha a každý, kto miluje, narodil sa z Boha a pozná Boha.“ ⁸ *Kto nemiluje, nepoznal Boha, lebo Boh je láska.* ¹¹ *Milovaní, keď nás Boh tak miluje, aj my sme povinní milovať jeden druhého.* ¹² *Boha nikto nikdy nevidel; ale keď sa milujeme navzájom, Boh ostáva v nás a jeho láska v nás je dokonalá.* ¹⁹ *My milujeme, pretože on prvý miloval nás.* ²⁰ *Ak niekto povie: "Milujem Boha," a nenávidí svojho brata, je luhár. Ved' kto nemiluje brata, ktorého vidí, nemôže milovať Boha, ktorého nevidí.* ²¹ *A toto prikázanie máme od neho: aby ten, kto miluje Boha, miloval aj svojho brata“* (1 Jn 4, 7n.11n.19-21). Dôvod je jednoduchý a vysvetľuje nám ho hoci aj Katechizmus v bode 837, kde nájdeme definíciu katolíka a aj jej kľúčové princípy, bez ktorých nie je možné byť ani kresťanom, ani katolíkom: Mat' Kristovho Ducha aj ducha (a teda Jeho zmysľanie) a ostávať v láske, milovať ako Kristus. Kristovo zmysľanie je opísané v Písme: *uskutočniť Otcovu vôľu a Otcovo Dielo, ktorým je zjednotiť v Kristovi ako v Hlave všetko, čo je na Nebi aj na zemi a to putom dokonalosti, ktorým je láska.*

Byť katolíkom teda znamená sprítomňovať medzi sebou Cirkev, vytvárať medzi sebou jej spoločenstvo, ktorým je presne táto jednota lásky. A čo iné znamená milovať sa navzájom a tvoriť jednotu lásky, ak nie starať sa jeden o druhého a slúžiť jeden druhému? Sám Ježiš to vysvetľuje v závere podobenstva o milosrdnom Samaritánovi, keď sa pýta onoho zákonníka: „Čo myslíš, ktorý z tých troch bol bližším tomu, čo padol do rúk zbojníkov?“ *On odpovedal: "Ten, čo mu preukázal milosrdenstvo."* *A Ježiš mu povedal: "Chod' a rob aj ty podobne!"* (Lk 10, 36-37). A učeníkom znovu vysvetľuje: „*Kto sa bude chcieť stať medzi vami veľkým, bude vašim služobníkom.*“ ⁴⁴ *A kto bude chcieť byť medzi vami prvý, bude sluhom všetkých.* *Lebo ani Syn človeka neprišiel, aby sa dal obsluhovať, ale aby slúžil a položil svoj život ako výkupné za mnohých“* (Mk 10, 43-45). A ako hovorí Ján, milovaný Učeník Pána: „*Ak má niekto pozemský majetok a vidí brata v núdzi, a srdce si pred ním zatvorí, ako v ňom môže ostávať Božia láska? Deti moje, nemilujme len slovom a jazykom, ale skutkom a pravdou“* (1 Jn 3, 17-1 8)! Ak sa naše kresťanstvo neprejavuje takouto vzájomnou láskou aj v tejto sociálnej, pozemskej oblasti, potom nie je skutočné. Potom je len divadlom a lžou!

NA ZAMYSLENIE:

Apoštol Pavol vysvetľuje, že „Božie kráľovstvo nie je jedlo a nápoj, ale spravodlivosť, pokoj a radosť v Duchu Svätom“ (Rim 14, 17) a jeho prejavom a dôkazom je „láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrotá, vernosť,“ ²³ *miernosť, zdržanlivosť“* (Gal 5, 22-23). Nie je to miesto. Je to stav, schopnosť žiť život Boha a mať účasť na blaženosti tohto života. Ak sa nám páči Nebo, znamená to, že sa nám páči takto žiť. Ak chceme do Neba vojsť, potom začnime takto žiť. A ak takto žijeme, potom už v Nebi sme (hoci stále ešte v tele a nie ešte v Sláve Boha). Ak tak nežijeme, nie sme ani v Nebi.- Ak tak žiť nechceme, potom sa nám Nebo nepáči a nechceme do Neba, nechceme byť spasení. Tak jednoduché to je! „Božie slovo nás učí, že v našich bratoch a sestrách máme vnímať neustále pokračovanie vtelenia, určené pre každého z nás: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili“ (Mt 25, 40). Všetko, čo robíme pre druhých, má nadprirodzený rozmer: „Akou mierou budete merať vy, takou sa nameria aj vám“ (Mt 7, 2); a zároveň to zodpovedá aj Božiemu milosrdstvu voči každému z nás: „*Buďte milosrdní, ako je milosrdný váš Otec! Nesúďte a nebudete súdení. Neodsudzujte a nebudete odsúdení! Odpúšťajte a odpustí sa vám. Dávajte a dajú vám... akou mierou budete merať vy, takou sa nameria aj vám“* (Lk 6, 36 – 38)... *Ako Cirkev je podstatne misionárska, tak z jej podstaty nevyhnutne vyplýva aj účinná láska k bližnému; súcitiť, ktorý chápe, pomáha a podporuje“* (EG 179), opakuje aj pápež. K tejto jednoduchej veci nám pápež dáva niekoľko tipov:

EG 180: *Kresťanstvo je spoločenstvo lásky Boha a ľudí. Nielen s Bohom a nielen s ľuďmi. Jedno bez druhého je nemožné a neplodné.*

EG 181: „*Úloha je takáto: „Chod'te do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu“* (Mk 16, 15), lebo „*stvorenie túžobne očakáva, že sa zjavia Boží synovia“* (Rim 8, 19)“ – a teda Evanjelium sa musí prejavovať na našom novom vzťahu ku všetkému stvoreniu, nielen k Bohu a ľuďom!

EG 182-185 znova do našej pozornosti kladie Sociálnu náuku Cirkvi ako praktický návod ako to robiť.

OTÁZKY:

< Budujeme medzi sebou takúto jednotu? Služíme si a delíme sa takto navzájom s materiálnym aj nemateriálnym bohatstvom? Sme Cirkvou, sme kresťanmi, katolíkami? V čom zaostávame? Čo urobíme? >